

I grundlovens § 30, stk. 1, hedder det: »Valgbar til folketinget er enhver, som har valget till dette, medmindre vedkommende er straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketinget.«

I grundlovens § 33 hedder det: »Folketinget afgør selv gyldigheden af sine medlemmers valg samt spørgsmål om, hvorvidt et medlem har mistet sin valgbarhed.«

I bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning, hvortil der i det hele må henvises, gives en redegørelse for den historiske baggrund for de nævnte grundlovsbestemmelser. Denne historiske sammenhæng burde ifølge bemærkningerne indebære, at man undtagelsesfrit undlod at kassere folketingsmandatet ved en straf på mindre end fire måneders ubetinget fængsel, mens man foretog en konkret prøvelse ved længere straffe.

Det hedder videre i bemærkningerne:

»Den bødedom, som overgik folketingsmedlem Mogens Glistrup den 17. februar 1978, kan derfor, hvis man vil henholde sig til den juridiske baggrund, ikke berettige det flertal i folketinget, som er Glistrups personlige modstandere, til at komme ham til livs ved at kassere hans folketingsmandat. . . .«

Endelig citeres følgende fra forslagets bemærkninger:

». . . Der er således ingen rimelig basis for at drage Glistrups folketingsmandat i tvivl. Ikke desto mindre har mangfoldige folketingsmedlemmer efter byretsdommen udtalt sig i modstrid hermed. Derfor er en afklaring blevet nødvendig.

Det ville være lurvet, om denne afklaring af folketingets flertal blev udskudt til efter appelfristens udløb. Når Glistrup skal tage stilling til, hvorvidt han vil appellere Københavns byrets dom eller ej, har han et stærkt krav på forinden at vide, hvad der er de afgørende virkninger af denne dom, og dommens mest betydende virkninger er så ganske åbenbart spørgsmålet om, hvorvidt Glistrup kan fortsætte sin kamp for det samfundssyn, han finder rigtigt, som medlem af folketinget.

Der er da heller ikke nogen som helst bestemmelse i grundloven eller forretningsordenen, som hindrer folketinget i at træffe afgørelse vedrørende nærværende beslutningsforslag før ankefristens udløb den 3. marts 1978. Ej heller foreligger der nogen tidligere praksis, hvor folketinget har afvist et domfældt medlems ønske om at få truffet afgørelse, før han skal tage sin endelige stilling til, om appel skal iværksættes eller ej. . . .«

Forslagets 1. behandling var sat på dagsordenen for folketingets møde den 28. februar.

Formanden meddelte, at han efter anmodning fra forslagsstillerne ville lade denne sag udgå af dagsordenen.

Forslaget kom ikke senere til behandling.